

ODA A SANTIAGO

Por: Pablo Pérez Fernández

Varou a noite en Santiago
e xermolaron as pedras.
Nubes de lúas douradas
teceron brandas cadeas.
O silencio foi linguaxe
de amores e de doenzas.
Polos currunchos o vento
pintou historias e lendas.

Varou a noite en Santiago.
A arte fíxose pedra.
Choivas e fadas ceibaron
badaladas nas meixelas.
Aturuxos bretemosos
agromaron nas pedreiras,
agromaron nas pedreiras,
as esmorgas silandeiras.

Varou a noite en Santiago.
O tempo foi Compostela.
Medos e soños calaron
para escoita-las estrelas.
Paseniño se espaxen
cantigas de bolboretas,
sementando polas rúas
un regueiro de vivencias...

Varou a noite en Santiago.
O mundo foi Compostela.

